

una mena de collet que ve de la carretera –Gairebé podia haver baixat al coll de la carretera-. Vaig tirant amunt per una pista però, en un punt, s'acaba i només caminets precaris van tirant amunt. Ara ja s'han acabat els camps de cafè i només hi ha vegetació arbustiva força espessa i el terra vermell força erosionat. Els caminets es perden... o jo els perdo. Penso que vaig sol i, per tant no puc ser imprudent, si no ho veig clar, hauré de recular perquè encara falta molt desnivell. Vaig però, de moment, tirant amunt i quan ja dubto seriosament si continuar o no, sento veus més amunt. Això em fa decidir tirar cap a dalt perquè, si més no, tindrè companyia per baixar per aquests caminets tan precaris i perdedors. Pujo per pendents força drets fins que, per sobre d'una canaleta, aconseguixo sortir a la part inferior del cràter. És immens! Hi ha algunes fumaroles. Veig una colla força nombrosa a un cantó de la carena i un altre cantó veig a un altra grup. Aquest són els que jo dec haver sentit. Veig que els dos grups es queden a la boca inferior del cràter i no van més amunt. Jo, després de parlar una mica amb ells, em decideixo a fer la volta al cràter per dalt però m'adono que és molt llarga i m'interessa baixar amb gent, per la qual cosa torno enrere i vaig directament cap el punt més alt. Tot el volcà és força impressionant. El cràter és molt gran i molt fondo i la panoràmica és dilatadíssima. Es veuen els volcans: Usulután, el San Vicente i d'altres volcans i muntanyes que no identifico... Crec que, molt al fons intueixo, tapat de boira, el pico de las Minas a Honduras el qual vaig pujar fa uns dies. També la ciutat de San Miguel a baix i l'oceà Pacífic al sud. Baixo amb un grup de jovent amb el qual hi va un senyor, més gran, que sembla que els porta. A la baixada perdem una mica els corriols i, durant una estona, un parell que porten matxets han d'anar esbrancant per poder passar. Finalment aconseguim arribar als conreus de cafè i, aleshores, ja esdevé el camí més fàcil. Són d'un poble d'allà a prop. Ells no tenen pressa però jo vull intentar tornar avui mateix a San Salvador per la qual cosa m'acomiado d'ells i acabo de baixar fins a Placitas on encara puc agafar un autobús per tornar a San Miguel i després agafar l'últim autobús que va, ben atapeït, fins a San Salvador. Estic molt content!. No em puc pas queixar perquè hi ha hagut força moments que he pensat que no el pujaria pas..

Dia 4.- Avui tinc la intenció d'anar a veure el llac que hi ha dins el cràter d'Apameca. Que amb nàhuatl vol dir vent en forma de corrent o riu del vent Surto amb l'autobús cap a Sonsonate i d'allà n'agafo un altra i li dic al conductor si em pot avisar quan arribi al petit poblet d'Apaneca. El poblet està a dalt d'un coll. A una parada del costat de la carretera menjo una mica i pregunto pel llac de dalt, que és el de Las Ninfas. Em diuen que tiri amunt des d'on sóc, pel mateix camí i que hi ha un parell de quilòmetres fins a dalt. Veig que deu ser dalt d'un turó que tinc al davant. Vaig trobant gent que baixa dels camps

i de les cases mentre pujo. Finalment arribo a dalt. El lloc és molt bonic, tranquil i solitari. El llac està realment dintre del cràter. Mi estic uns moments i quan reculo per tornar cap el poble i anar a l'altre llac, que es diu Laguna Verde que és més avall, em trobo amb un grup de joves que em saluden i em pregunten si vaig a la Laguna Verde. Em diuen que, si vull, puc anar amb ells i que pujarem per un altra cantó més interessant. Tornarem a la laguna de Las Ninfas i remuntarem la carena, plena de bosc i arribarem a la Laguna Verde que està, més avall, a l'altre cantó. Els ho agraeixo i vaig amb ells. Des de dalt veiem l'Izalco i el Santa Ana al davant i, cap a llevant, algun volcà de Guatemala (El Chingo, Las Vívoras, ...). La laguna Verde és més gran que la de las Ninfas i també, tant el llac com l'indret, és molt bonic. Estic una estoneta més amb ells passejant però al cap d'una mica dono mitja volta perquè haig de tornar. Són joves i simpàtics i són del mateix poble d'Apaneca. Torno a Sonsonate i després cap a San Salvador.

Dia 5.- Vaig a Suchitoto és un poble molt bonic i arreglat a sobre de l'embassament Cerrón Grande també molt bonic i ple de pescadors. També aprofito per a menjar-hi peix. Dono un tomb pel poble i pel llac i torno cap a la capital. A la tarda agafo un autobús que em porta a un dels llocs que, el diumenge, hi va més gent de la capital a passar el dia. Un lloc que en diuen La Puerta del Diablo i el Chulo. Són dues impressionants roques força altes. Hi ha una gentada bestial. Al peu de les roques hi ha parades "caballitos" per la canalla, "xeringuitos" de menjar, etc. Això que allò és un descampat. Es puja dalt de les roques caminant. Hi ha algun esglaó i baranes i des de dalt es veu de dalt es gaudeix d'una fantàstica panoràmica: el llac Llopango, el volcà San Vicente, el volcà Boquerón, San Salvador i l'oceà Pacífic. Estic una estona a dalt, baixo i pujo a una altra que hi ha a l'altre cantó. No m'ho pensava i ha resultat ser molt interessant. Torno cap a la capital enmig d'un gran embús.

Dia 6.-

És un país molt bonic, poc explotat turísticament i interessantíssim

Joan Mundet Bellavista

Per saber coses més útils i més concretes d'aquests països, cal que consulteu diverses guies de viatges que hi ha publicades. Jo vaig consultar la "GUIA AZUL El mundo a tu aire" – CENTROAMÉRICA. (Guatemala, Belice, Honduras, El Salvador, Nicaragua, Costa Rica i Panamá) –Descubre el mundo por la suela de tus zapatos-